

HORRORLAND

Het poppenhuis
Verdronken
Ik zal je vinden
Kamer 333
Duisternis
Bloedhond
Ik kom je halen
Escape
Het is maar een spel
Angstgolven
Zeg maar niets meer...
Wie het laatst lacht
Jij bent van mij
De horrornacht (graphic novel)
Het laatste leven van Lori Mills
Bloedzusjes
Schaduwzusjes
Aan alles komt een eind...
Oogst des doods

HORRORLAND

OOGST DES DOODS

CHRISTOPHER KROVATIN

Vertaald door Linda Broeder

kluitman

Ter nagedachtenis aan Trevor Strnad,
een vreugdevuur in het grote duister des levens

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over
de serie Horrorland? Volg dan @horror_kluitman op Instagram.

Nur 283 / W092601

Bisac JUV018000

© MMXXVI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Christopher Krovatin

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York,
NY 10012, USA. All rights reserved.

Oorspronkelijke titel: *Killer Harvest*

Nederlandse vertaling: Linda Broeder

Omslagbeeld: Omou Barry © 2024 Scholastic Inc., met ondersteunende beelden

© Shutterstock.com

Nederlandse belettering: Studio L.E.O. / Bureau NU

Opmaak binnenwerk: Omou Barry en Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

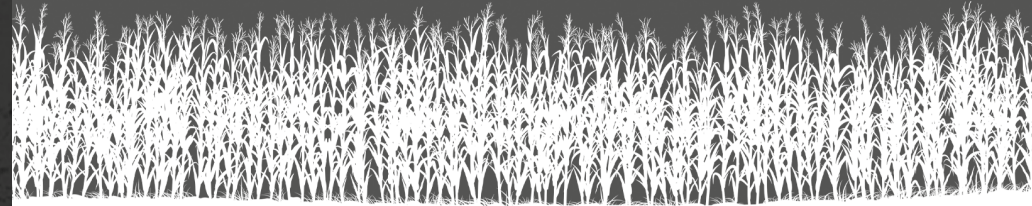
Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor
het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

DODE BLADEREN

‘Kijk eens hoe oranje alles is!’

Marcus zuchtte en keek uit het raam om zijn moeder een plezier te doen. Ze had gelijk: elke mogelijke tint van die kleur was terug te zien in het landschap. De glooiende heuvels wemelden van de bomen met oranje, gele en bruine bladeren, die ritselden in de wind. Af en toe liet een windvlaag de takken schudden en dan dwarrelde er een wolk van bladeren op de grond. Maar de bomen leken nooit kaal te worden, alsof ze blad in overvloed hadden.

Om de paar kilometer werd het uitzicht onderbroken door een witte boerderij waar de verf van afbladderde. Er gleed er nu ook eentje voorbij, met een bord waarop een paar pompoenen en maisstengels stonden afgebeeld. Daaronder stond: GENTLE VALLEY OOGSTFESTIVAL, 11-13 OKTOBER! NEEM OVER 3 KILOMETER AFSLAG 14E.

Marcus probeerde helder na te denken, ook al was zijn hoofd

net een moeras. De bomen waren inderdaad mooi. Het uitzicht was inderdaad prachtig. Dit zou best leuk kunnen worden.

Maar ja, hij had ook geen andere keuze.

‘Hoelang duurt het nog voordat we bij het huisje zijn?’ vroeg pap.

Mam keek op haar telefoon. ‘Nog twintig minuten. O, en de Lorens appten net om te zeggen dat ze zijn aangekomen en dat de familie Siddiqui er ook al is.’

Toen Marcus de andere namen hoorde, verdiepte de frons op zijn gezicht zich. Woede borrelde op uit de modder in zijn binnenste.

‘Fijn, dan ben ik de laatste gevangene in het cellenblok,’ mompelde hij.

Pap zuchtte en schudde zijn hoofd. Mam keek even naar Marcus in de achteruitkijkspiegel. Haar bedroefde blik maakte hem nog chagrijniger. Hij wist zelf ook wel dat hij lastig deed, maar hij kon er niets aan doen. Hij kon zijn gevoelens niet zomaar uitschakelen, hoe graag hij dat ook zou willen.

‘Zo zit het niet, dat weet je best, lieverd,’ zei mam. ‘Dit wordt gewoon een gezellig lang weekend buiten de stad.’

‘Hoefde Andrew daarom niet mee?’ merkte Marcus op terwijl hij met zijn ogen rolde. ‘Omdat hij het anders te gezellig zou hebben?’

‘Als je net zulke goede cijfers haalt als je broer mag jij ook vakanties overslaan,’ viel pap uit.

‘Pete,’ zei mam zuchtend.

‘Nee, Jenna, als die jongen een eerlijk gesprek wil, kan hij dat krijgen ook,’ zei pap. Hij verstelde de achteruitkijkspiegel zo dat Marcus zijn ogen kon zien, die streng en afkeurend keken. ‘Wil je horen dat we dit reisje maken vanwege jouw gedrag? Oké, prima, dat is inderdaad de reden. Je cijfers gaan hard omlaag, je hebt het voetballen helemaal opgegeven, je maakt om de dag ruzie, zelfs nu je naar een andere school bent gegaan. We doen ons best, jongen, maar je maakt het ons niet bepaald makkelijk. Dus misschien helpt een heilzaam weekendje op het platteland je wel uit je dip. Het had veel erger kunnen zijn. Mijn vader zou me naar een kostschool sturen.’

‘Nou, was dat maar waar,’ mopperde Marcus.

Pap schudde zijn hoofd. ‘Marcus, je kunt toch niet je hele leven in de soep laten lopen alleen maar omdat er iets vervelends is gebeurd...’

Marcus kookte van woede. ‘Iets vervelends?’

‘Peter!’ riep mam ineens.

Pap keek weer naar de weg en trapte op de rem, waardoor mam en Marcus naar voren werden geslingerd en tegen hun veiligheidsgordels werden gedrukt.

Er stonden drie herten midden op de weg: een bok, een hinde en een kalfje. Het mannetje bleef fier staan, met zijn gewei in de lucht, terwijl het vrouwtje en het jonkie naar de berm liepen. Zodra ze veilig tussen de bomen waren verdwenen, liep hij achter ze aan.

‘Prachtig,’ mompelde mam.

Pas maar op, kleintje, dacht Marcus bij zichzelf terwijl hij hen nakeek. *Er kan zomaar ‘iets vervelends’ gebeuren.*

Ze sloegen een grindweg in, die heuvelafwaarts het bos in leidde. Toen de bomen uitdunden, zagen ze een brede onverharde oprit. Pap floot tussen zijn tanden, en ondanks zijn woede snapte Marcus wel waarom.

Toen hij hoorde dat ze in een huisje zouden logeren, had hij zich een knusse blokhut voorgesteld, half verscholen tussen grote eiken. In plaats daarvan parkeerden ze voor een enorm huis van drie verdiepingen, gebouwd van hout en steen, met schommelstoelen op de veranda en een rokende schoorsteen. Er stond een kleinere houten bungalow naast, alsof het huis daarmee toch aan Marcus’ beeld wilde voldoen. Daarachter strekte zich een meer uit, met glinsterend zwart water en aan de overkant een perfect halfronde oever met oranje boomtoppen.

Toen Marcus uit de auto stapte en zijn benen strekte, rende er een jongetje met een Venom-masker op hem af en nam een kungfu-houding aan.

‘Wij zijn Venom!’ krijste hij.

‘Leuk voor je,’ zei Marcus, al moest hij wel een beetje glimlachen.

‘Sorry, hij kijkt gewoon enorm uit naar Halloween!’ Een slanke vrouw van ongeveer mams leeftijd kwam het huis uit

gelopen en legde een hand op de schouder van het jongetje. Ze glimlachte verontschuldigend. ‘Jij bent zeker Mark?’

‘Marcus,’ zei hij met een zucht. Dat begon al goed.

‘Aha, oké,’ zei ze. ‘Ik ben Cara Loren, de moeder van Angie. Dit is Greg.’ Toen de ouders van Marcus om de auto heen kwamen lopen, riep de vrouw op aanstellerige toon ‘HOI!’ en zwaaide naar hen. Marcus keek even naar het jongetje en maakte toen een snelle Spider Man-polsbeweging, alsof hij een spinnenweb naar hem schoot. Het jochie rende gierend van het lachen weg, waardoor Marcus weer moest glimlachen.

‘Zijn Angie en Kristine binnen?’ vroeg mam met een knikje naar het huis.

‘Nou, het leek ons wel een goed idee als de oudere kinderen in het gastenverblijf slapen,’ zei Angies moeder en ze gebaarde naar de bungalow naast het grote huis. ‘Dan hebben ze wat privacy.’

Pap trok zijn wenkbrauw op en wilde iets zeggen, maar mam was hem voor. ‘Dat klinkt heel gezellig. Marcus, waarom loop je er niet even naartoe om je spullen weg te leggen en de rest gedag te zeggen? Dan komen we straks weer bij elkaar om naar het dorp te gaan.’

Daar gaan we dan, dacht Marcus bij zichzelf terwijl hij zijn rugzak omdeed. Hij slenterde de stenen trap af tussen het grote huis en de bungalow en zette zich schrap om zijn nieuwe celgenoten te ontmoeten.

ORANJE BOVEN

Hij had verwacht dat de bungalow een bouwval zou zijn, maar het was zowaar best mooi binnen: hoge plafonds, een open haard van steen met een flatscreen op de schouw, een klein keukentje met een magnetron. Marcus stapte naar binnen, en terwijl hij naar de houten plafondbalken keek, bedacht hij dat het misschien toch wel meeviel allemaal...

‘Yo.’

Hij schrok en draaide zich om. Kris Siddiqui van zijn school zat op de bank; ze was na haar vroege groeispurt al bijna één meter tachtig lang. Ze leunde met haar legerlaarzen op de salontafel en hij zag een rij gespen langs haar broekspijpen omhooglopen. Ze was van top tot teen in het zwart gekleed: zwarte laarzen en broek, een zwart shirt van de metalband Ice Nine Kills, zwart haar, dat aan één kant was opgeschoren, zwarte lippenstift en oogschaduw, zwarte armbanden met zilveren spikes om beide polsen. Ze keek op van een versleten

exemplaar van Stephen Kings *Satanskinderen* met een blik alsof ze niet van Marcus onder de indruk was.

‘Hoi,’ zei hij.

‘Ik heb die kamer genomen, en Angie is haar spullen aan het uitpakken in die daar,’ zei ze met een knikje naar de betreffende deuren. ‘De laatste is daar.’

‘Bedankt,’ zei hij, en hij liep naar zijn deur.

De kamer was vrij standaard: kledingkast, bureau, bed met een kriebelig uitzijnde, kleurrijke deken. Hij gooide zijn rugzak neer en ging op zoek naar zijn koptelefoon voor het geval dat hij zich straks even van de groep wilde afzonderen...

Er piepte een hoekje van een foto uit een van de vakken van zijn rugzak.

Marcus verstijfde.

Hij kon zich niet herinneren dat hij die had ingepakt.

Langzaam pakte hij het puntje vast en trok de foto tevoorschijn. Het gezicht van mevrouw Crenshaw verscheen, met haar sullige bril en een stralende, zorgeloze glimlach die al haar tanden liet zien. Naast haar stond een jongen in een voetbaltenue met een trofee voor Beste Speler in zijn handen. Hij grijnsde breed met samengeknepen ogen. Een jongen die Marcus bijna niet meer herkende omdat hij er zo blij uitzag.

De herinnering aan dat moment kwam weer boven: mam wilde per se een foto maken, en hij voelde zich opgelaten maar hield toch trots zijn trofee omhoog. Zonder mevrouw

Crenshaw zouden zijn cijfers zo slecht zijn geweest dat hij dat seizoen niet had mogen spelen...

Nee.

Hij stopte de foto terug in zijn rugzak. Pakte zijn koptelefoon, propte die in zijn zak. Wreef in zijn ogen. Schudde zijn hoofd. Daar moest hij niet aan denken. Als hij dat deed, zou het moeras in zijn binnenste hem opslokken en zou hij het hele weekend niet meer bovenkomen. Hij had de afgelopen twee maanden al vastgezeten in de modder in zijn binnenste. Dat liet hij niet weer gebeuren.

Hij stapte de deur uit, smet die achter zich dicht en zag dat Angie Loren bij Kris in de woonkamer was gaan zitten. Ze had een rond gezicht en heldere ogen, maar ze keek hem koeltjes aan. Ze droeg een simpele hoody, een shirt en een spijkerbroek, wat nogal in contrast stond met de apocalyptische gothic-outfit van Kris.

Ze keken elkaar even aan in de stille, schaduwrijke woonkamer.

Angie schraapte haar keel. 'Volgens mij denken onze ouders dat we elkaar beter kennen dan het geval is.'

Marcus ontspande zijn schouders. Het was er eindelijk uit. 'Ouders denken altijd dat alle probleemkinderen vrienden zijn,' zei hij. 'Vooral als ze allemaal verplicht aanwezig moeten zijn bij die... hoe heten die bijeenkomsten ook alweer?'

'Bijeenkomsten voor educatieve gedragsinterventie,' zei Kris met een flauwe glimlach. 'Voor een door de school

samengestelde lijst van lastposten. Volgens mij is het vooral een excuus voor onze ouders om over elkaar te roddelen.' Ze keek even naar Marcus. 'Best hardcore dat je al naar die bijeenkomsten moet terwijl je pas – hoelang is het? – twee maanden bij ons op school zit?'

'Ja, ik ben lekker bezig,' zei Marcus terwijl hij naar de keuken liep, wanhopig op zoek naar afleiding. Hij trok een kastje open. Cornflakes, magnetronpopcorn en twee sixpacks cola. Bingo. 'Maar één ding begrijp ik niet. Ik weet waarom ik hier ben, en ik heb gehoord waarom jij hier bent...'

'Jij en de rest van de school,' mompelde Kris.

'Maar ik dacht dat jij een van de beste leerlingen van de school was,' zei Marcus met een knikje naar Angie. 'Wat heb jij uitgehaald?'

Angie stak haar handen in de zakken van haar hoody en staarde naar de grond.

Toen ze geen antwoord gaf, zei Kris: 'Door haar is het hele meisjes-lacrosseteam kaal geworden.'

'Dat meen je niet!' Marcus lachte. Hij deed het kastje dicht en keek nog eens goed naar Angie. Het verbaasde hem dat zo'n muizig type zo'n stunt kon uithalen. 'Daar heb ik inderdaad over gehoord! Maar ik dacht dat het kwam door problemen met het douchewater.'

'Nou, niet dus,' mompelde Angie.

'Is het waar dat hun haar nooit meer teruggroeit?' vroeg Kris enthousiast.

Angie keek Kris strak aan. 'Is het waar dat je Oskar Pierta met een mes hebt bedreigd?'

'Ik heb niemand bedréígd,' gromde Kris terwijl ze opzichtig een ezelsoor in haar bladzijde vouwde. Ze leunde naar voren en haalde een mes met houten handvat uit haar laars tevoorschijn. 'Ze hebben dit bij me gevonden, dat is alles.'

Marcus bekeek het gekartelde mes eens goed. Het zag er niet eens zo scherp uit. Sterker nog, de punt was afgerond. 'Wat is dat?'

'Een pompoensnijder,' antwoordde Kris trots. 'Die heb ik de hele maand oktober bij me.'

'Waarom?' vroeg Angie.

'Omdat dit het griezelseizoen is!' zei ze. 'Nog twintig dagen tot Halloween. Ik kijk er het hele jaar naar uit om de dood te vieren, en ik wil zo veel Halloween-pompoenen maken als maar kan!'

De meiden kletsten verder, maar de woorden van Kris bleven in Marcus' gedachten steken als een etensrestje tussen zijn tanden. Hij staarde naar zijn schoenen en probeerde de pijn te negeren, probeerde de oplaaierende emoties te onderdrukken. Maar al snel begon de modder te borrelen en kwam het moeras omhoog.

'Dat víér je niet,' zei hij.

De meiden onderbraken hun gesprek.

'Wat?' vroeg Kris.

'Er valt niets te vieren aan de dood,' zei hij. 'Daar is niks leuks aan.'

'Nou, vroeger werd de dood juist over de hele wereld gevierd,' zei Kris enthousiast. 'Net als de oogst. De dood was natuurlijk een einde, maar het was ook een symbool van vernieuwing! Als er iets stierf, voedde het de aarde en bloeide er nieuw leven op...'

'Wat weet jij daar nou van?' snauwde Marcus. Hij kwam de keuken uit gestormd en ging vlak voor Kris staan. Het beviel hem wel dat ze hem met open mond van verbazing aankeek, en dat Angie haar armen beschermend om zichzelf heen sloeg. *Mooi zo, laat ze maar bang zijn.* Hij ging nog een stapje verder. 'Denk je nou echt dat je iets van de dood afweet, alleen maar omdat je altijd zwart draagt en naar *Wednesday* kijkt? Heb je ooit iemand gekend die is overleden?'

'Nee,' zei ze, terwijl ze haar voeten van de salontafel haalde en haar pompoensnijder in haar laars terugstopte. 'Volgens mij niet.'

'Precies, dus hou je mond,' zei hij. 'Zeg niet dat de dood iets is om te vieren. Als een van je dierbaren zou overlijden, dan zijn "vieren" en "vernieuwing" wel het laatste waar je aan zou denken met je kleine, van eyeliner doordrenkte brein.'

Kris vloog overeind en zette een stap naar hem toe. Marcus beseft ineens dat ze veel langer was dan hij. En dat ze haar armen met gebalde vuisten langs haar lichaam hield, elke pols voorzien van leren armbanden met spikes.

'Vergeet niet waarom ik hier ben,' zei Kris ernstig.

'Genoeg,' zei Angie. 'Wat heeft deze discussie voor zin?'

Marcus trilde. Daar had hij geen antwoord op, en ineens stroomde alle woede uit hem weg. Nu schaamde hij zich alleen nog maar dat hij zijn zelfbeheersing had verloren.

‘Oké, feestgangers!’ riep een stem van buiten. ‘Wie heeft er zin om naar het dorp te gaan?’

Toen Marcus en zijn ouders het dorpsplein op wandelden, riep mam uit: ‘Wauw, wat indrukwekkend!’ En hoewel het moeras hem nog steeds probeerde te verzwelgen, was Marcus het wel met haar eens.

Het centrale plein van Gentle Valley was helemaal in herfstsfere. Overal langs de klinkerstraatjes stonden hooibalen, pompoenen, vrolijk kijkende vogelverschrikkers en geel-grijze maisstengels opgesteld. Alle etalages in de oude gebouwen in koloniale stijl waren versierd met papieren bladeren en manden vol kalebassen. Een drukke menigte van feestgangers met sjaals stond in de rij bij eetkraampjes om churros en warm appelsap te halen. Er wapperden oranje, rode en witte slingers in de lucht, die allemaal samen leken te komen bij een fontein op het kruispunt, met in het midden een standbeeld van een kolonist die zijn geweer neerlegde en een maiskolf omhooghield.

‘Deze kant op,’ zei pap, en hij leidde hen naar een tent met een bord met TOEGANG erboven. Binnen zat een hoogblonde vrouw in een dik, met bont gevoerd vest namen af te strepen op een klembord, naast een tienermeisje in een paarse trui. Toen Marcus en zijn ouders op hen afstapten, glimlachte de blonde vrouw net iets te breed naar hen.

‘Hallooo, jongens, welkom bij het Oogstfestival van Gentle Valley!’ zei de vrouw terwijl ze haar hand uitstak. ‘Liv Thompson, festivalvoorzitter. Wat geweldig om te zien dat zo’n knap gezin een stukje van hun geluk naar ons kleine dorp komt brengen.’

‘Eh... bedankt,’ zei mam.

‘Okééé,’ zei Liv. ‘Mag ik jullie naam?’

‘Peter Ferro?’ zei pap. ‘De eigenaar van het vakantiehuis dat we huren zei dat de tickets bij de reservering inbegrepen waren...’

‘O, natuurlijk, dat is heel gebruikelijk. Eens even kijken,’ zei Liv terwijl ze haar lijst naliep. ‘Ferraro, Ferreter... ah, daar staat het, Ferro! Peter, Jenna, Marcus. Kom, ik zet even een stempel op jullie hand, en dan krijgen jullie een appeldonut van mijn dochter Elana. Want wie houdt er nou niet van appeldonuts?’

Liv stempelde hun hand, waardoor Marcus ineens een figuurtje van een maiskolf op zijn pols had. Elana, het tienermeisje, bood hem met een beleefde glimlach een donut aan uit een doos.

‘Bedankt,’ zei hij.

‘Graag gedaan,’ zei ze. Ze keek Marcus even aan en glimlachte blozend. Marcus voelde zijn eigen wangen ook gloeien en glimlachte terug. Ze was knap... maar zelfs dat gaf hem een ongemakkelijk gevoel.

Glimlach maar niet naar mij, knap dorpsmeisje, dacht hij bij zichzelf. *Ik ben een ramp.*

Toen ze het plein op liepen, zagen ze Angie en Kris met hun familie bij de fontein staan. Marcus voelde zijn gezicht verstrakken toen hij terugdacht aan zijn aanvaring met Kris in de bungalow. Hij nam een hap van zijn donut en vroeg zich af hoelang hij nog zou kunnen blijven doen alsof alles...

WAUW.

Jeetje, dat... dát was nog eens een donut! Hij keek verbijsterd naar de besuikerde deegring in zijn hand. De smaak sneed als een mes door al zijn zorgen heen. De boter was romig, de suiker lekker zoet en puur, en de smaak van appel fris en heerlijk. Dit was echt...

‘Ongelooflijk, hè?’

Hij keek naar Angie, die naar de donut knikte. ‘Ik overdrijf niet als ik zeg dat dit misschien wel het lekkerste is wat ik ooit heb gegeten. En ik ben niet eens zo’n zoetekauw.’

‘Ik snap wat je bedoelt,’ zei Marcus, waarna hij de rest naar binnen werkte en de suiker van zijn vingers likte. Hij ging bij Angie en Kris staan terwijl de ouders plannen maakten.

‘Maar ze gaan er hier helemaal voor, dus het verbaast me eigenlijk niet.’

‘Ze gaan er half voor,’ zei Kris. Haar leren jack kraakte toen ze haar armen voor haar borst over elkaar sloeg.

‘Ach gossie, niet genoeg dood naar je zin?’ vroeg Marcus met een venijnige ondertoon.

‘Ik wil alleen maar zeggen,’ zei Kris, terwijl ze haar schouders ophaalde en naar haar laarzen keek, ‘dat ze toch wel iets met Halloween hadden kunnen doen, niet alleen oogst of herfst.’

Marcus rolde met zijn ogen en keek het plein rond, op zoek naar een papieren spook of plastic skelet met heksenhoed om te bewijzen dat ze het mis had... maar tot zijn verbazing zag hij die nergens. Hoe belachelijk Kris ook was, ze had wel gelijk: er was niets griezeligs of spookachtigs aan het Oogstfestival. Het was ze gelukt om een herfstthema toe te passen zonder ook maar iets met Halloween te doen.

‘Misschien wachten ze daarmee tot vlak voor Halloween,’ zei hij.

‘Niet dus,’ zei Kris, en ze wees naar een flyer in een etalage vlakbij, met daarop een normale pompoen. Marcus’ blik gleed over de tekst...

ATTENTIE!

Uit respect voor de geloofsovertuigingen in onze gemeenschap vragen we gasten om binnen onze gemeentegrenzen geen Halloween, Allerheiligen, Allerzielen of Samhain te vieren. De volgende zaken zijn verboden:

- Halloween-pompoenen
- Decoraties met een griezelig of bovennatuurlijk thema
- Luide muziek met een morbide of godslasterlijke inhoud
- Ongepaste kostuums (monsters, film- of tv-personages)
- Langs de deuren gaan voor snoep

Bedankt dat u rekening houdt met ons cultureel erfgoed.

Marcus trok zijn wenkbrauw op. De flyer leek duidelijk een gerichte aanval op Kris – haar hele persoonlijkheid leek te draaien om ‘luide muziek met een morbide of godslasterlijke inhoud’ – maar zelfs hij moest toegeven dat het wel vreemd was. Alles in herfstsferen, maar geen Halloween? Halloween was toch juist een onderdeel van hun cultureel erfgoed, met grote vreugdevuren, ruiters zonder hoofd en al dat soort dingen? Wat was er nou mis met langs de deuren gaan voor snoep?

‘Wat zeggen jullie ervan, jongens?’ vroeg meneer Siddiqui, terwijl hij zich naar hen toe draaide met zijn brede schouders, dikke buik en zorgvuldig in model gebrachte kapsel. ‘We dachten erover om die beignets te gaan proeven waar iedereen het over heeft, en daarna is er blijkbaar nog appelhappen.’

‘Appelhappen?’ vroeg Angie ongelovig. ‘Dat doet toch niemand meer? Dat is hartstikke onhygiënisch.’

‘Nou, blijkbaar doen ze dat hier nog wel,’ zei meneer Siddiqui. ‘Laten we gaan. Kristine, schiet eens op.’

De drie tieners keken elkaar even aan. Marcus wist ineens niet goed wat hij moest doen. Hij was nog steeds kwaad op Kris, en appelhappen klonk als het sufste wat hij maar kon bedenken, als een spelletje dat je overgrootmoeder vroeger met Halloween deed. Maar hij was hier nu toch, op een oogstfestival, nog nagenietend van de beste donut die hij ooit had gegeten, met twee andere jongeren die zo lastig waren geweest dat ze ook op dit gezellige uitje waren gestuurd.

Het had erger gekund. Sterker nog, dit hele festival...

‘Zou best leuk kunnen zijn,’ zei hij.

De andere twee knikten langzaam, en hij kon merken dat ze allemaal hetzelfde dachten: dit is supersuf, maar nu we er toch zijn...

‘Ik lust wel een beignet,’ zei Kris. ‘Maar ik ga níét appelhappen.’

‘Nee, precies,’ snoof Marcus. ‘Ik ben toch geen kleuter meer?’

‘En we hebben een winnaar!’

Nee! Marcus kwam happend naar adem omhoog en voelde hoe het water over zijn gezicht stroomde en zijn nek en borst afkoelde. Hij zag Angie en Kris tegenover hem ook hijgend hun hoofd terugtrekken uit hun emmer water, allebei met een verbaasde en teleurgestelde uitdrukking op hun gezicht.

Naast hem stak Angies broer Greg zijn vuisten in de lucht, met een glanzend rode appel stevig tussen zijn tanden geklemd. Zijn trui was helemaal doorweekt. Het publiek juichte luid. Marcus schoot in de lach en gaf de jongen een schouderklopje. Angie lachte mee. Ze gaf haar broertje een dikke knuffel.

Marcus schudde zijn hoofd en merkte dat hij onbewust glimlachte. Hij had zich er zo veel mogelijk tegen verzet en zichzelf voorgehouden dat hij alleen maar meedeed voor de grap. Maar wat was appelhappen leuk! En het was hem nog bijna gelukt om er eentje te pakken ook.

Toen ze opstonden, gaf een dikke vrouw met een oranje strik in haar haar hun allemaal een handdoek en daarna een stukje fudge ‘als beloning omdat jullie het zo goed hebben gedaan’. Marcus dacht dat hij geen hap meer op kon na de beignets, de pittige mac ’n’ cheese, de loaded fries, de donuts en de beker warme appelsap die ze al achter de kiezen hadden. Maar zoals met alles hier was de fudge zo ontzettend lekker, zo vol van smaak, dat hij onbewust kreunde bij de eerste hap. Greg was niet te houden en werkte twee stukken fudge naar binnen tussen happen van zijn appel door.